

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci **žalobce: Dr. D. S.**, proti **žalovanému: Okresní soud v Chrudimi**, se sídlem Všehrdo vo nám. 45, 537 21 Chrudim, v řízení o poskytnutí informace, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, kterým byla odložena žádost o poskytnutí informace

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného Okresního soudu v Chrudimi ze dne 9. 1. 2017, kterým mu bylo sděleno, že jeho žádost o poskytnutí informace doručená dne 25. 7. 2016 se dle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

(dále jen „InfZ“) odkládá. Žalovaný žádost odložil, neboť žalobce nezaplatil požadovanou úhradu.

II. Podstata věci

Žalobce se žádostí ze dne 23. 7. 2016 doručenou žalovanému soudu dne 25. 7. 2016 (datum prezenčního razítka) obrátil na žalovaného se stručnou žádostí o poskytnutí informací – statistických údajů rozhodnutí soudu v opatrovnické agendě za roky 2010 až 2016 ve formátu, jak mu je dříve poskytl Okresní soud v Pardubicích (dále jen „OS Pardubice“). K tomu přiložil dříve zpracovanou zprávu OS Pardubice ze dne 13. 4. 2016 s přílohami.

Žalovaný přípisem ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 20 Si 96/2016 informoval žalobce, že za žádost požaduje úhradu ve výši 46.280 Kč. Konstatoval, že vyhledání údajů je časově náročné, k vyhledání informací bude třeba projít jednotlivě informace o celkem 6.942 řízeních. K tomu provedl kalkulaci nákladů spojených s vyhledáním.

Žalobce proti přípisu žalobce podal ústně u žalobce dne 8. 8. 2016 stížnost, o které byl sepsán záznam a ve které uvedl, že statistická data potřebuje, neboť se obává diskriminace. Dále poukázal na dřívější postup a odpověď OS v Pardubicích, který mu informace poskytl bezplatně. Žádá o bezplatné poskytnutí informací, neboť sdělení žalovaného ze dne 3. 8. 2016 neobsahuje řádné poučení v tom, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se počítá a který orgán o ní rozhoduje.

Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 4. 11. 2016, čj. MSP-670/2016-OSV-OSV/3 o stížnosti žalobce rozhodlo tak, že výši úhrady požadované žalovaným potvrdilo. V rozhodnutí se ministerstvo též vyjádřilo k (nedostatečnému) obsahu poučení, které bylo obsaženo v přípisu žalovaného. Za rozhodné považuje to, že žadatel byl o možnosti stížnosti poučen, stížnost s ním byla sepsána. Žadatel tak nebyl na svých právech jakkoli zkrácen.

Poté již následovalo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, kterým bylo žalobci sděleno, že jeho žádost o poskytnutí informace dle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., doručená dne 25. 7. 2016 se odkládá. Žalovaný žádost odložil, neboť žalobce nezaplatil požadovanou úhradu. K uhrazení částky je stanovena zákonná lhůta 60 dní, která marně uplynula.

III. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě stručně rekapituluje průběh řízení o žádosti (viz též odst. II. shora). Další text žaloby je již méně přehledný. Žalobce pak namítá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 20 Si 96/2016, kterým tento informoval žalobce, že za žádost požaduje úhradu ve výši 46.280 Kč, neobsahuje řádné poučení. Nadřízený orgán nerozhodl tak, že by žalovanému nařídil bezplatné poskytnutí informací. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2016 totiž neuvedl řádný obsah poučení, jak je obsaženo v § 17 odst. 3 shora citovaného zákona.

Žalobce dále poukazuje na vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 19. 7. 2016, ze kterého plyne, že nesplní-li povinný subjekt oznamovací povinnost dle § 17 odst. 3 InfZ, ztrácí nárok na náhradu nákladů (fakticky je citováno ust. § 17 odst. 4 InfZ – pozn. soudu).

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. Zopakoval důvody, které ho vedly ke sdělení výše částky za poskytnutí informací. Odkázal na rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, které bylo vydáno v průběhu řízení. Postup OS Pardubice nemůže blíže komentovat, požadované statistické údaje k dispozici nemá.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud k prvotnímu návrhu žalobce nařídil jednání, k tomuto jednání se však žalobce s podanou omluvou nedostavil. Soud při posouzení věci vycházel z obsahu správního spisu a dokazování neprováděl, neboť zjištěný skutkový stav postačoval pro posouzení věci. Žalovaný provedení důkazů a nenavrl. Listiny, které žalobce v žalobě označil jako důkazy, byly obsahem předloženého správního spisu – těmito listinami není třeba důkaz provádět. Není totiž nutné dokazovat skutečnosti obsažené ve správním spisu.

Jak uvedeno výše, text žaloby, ač stručný, není pro soud zcela přehledný. Nicméně z jejího obsahu jako celku lze dovodit, že žalobce patrně již nesporně konkrétní předepsanou výši úhrady, jak tomu činil v podané stížnosti, o které rozhodlo Ministerstvo spravedlnosti. Tvrzenou újmu na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. dovozuje z toho, že nebyl žalovaným v rozhodnutí obsahujícím výši úhrady řádně poučen dle § 17 odst. 4 InfZ. Tato skutečnost by poté měla mít za následek to, že informace by měly být poskytnuty bezplatně. O tom ostatně vypovídá i petit žaloby, kde se uvádí, že žalovanému má být uloženo poskytnout informace bez nároku úhrady nákladů.

Možnosti soudní ochrany žalobce v řízení o poskytnutí informace a postup při odložení žádosti jsou popsány v judikatuře Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, čj. 5 As 181/2016-23, bod. 42. Z tohoto rozhodnutí plyne, že: *Sdělení povinné osoby o výši úhrady (§ 17 odst. 3 informačního zákona) nemůže být rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., protože se jím nezakládá, neruší, nemění ani autoritativně nedeklaruje právo nebo povinnost. Jde o informaci, o „sdělení úřadu straně“, které není exekvovatelné. Je na žadateli, aby zvážil, zda je pro něj „hodnota“ informace taková, aby úhradu zaplatil, a informaci pak obdrží. Sdělením výše úhrady (ani negativním vyřízením případné stížnosti) mu právo na informaci odňato ani odepráno není; uhradí-li požadovanou částku, informaci*

obdrží. Nastává tedy několik možných situací: žadatel buď úhradu zaplatí (platba je současně zákonnou podmínkou poskytnutí informace) a informaci obdrží, nebo úhradu nezaplatí; v takovém případě povinný subjekt jeho žádost odloží (§ 17 odst. 5 informačního zákona). Teprve rozhodnutí o odložení žádosti (a tedy vlastní odepření informaci poskytnout) podle tohoto speciálního ustanovení informačního zákona je pod soudní ochranou ve správním soudnictví [podobně jako při odložení žádosti podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu; k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010 č. j. 3 Ads 128/2009 - 71]. Pokud je tedy žádost odložena pro nezaplacení, může žadatel proti takovému rozhodnutí brojit žalobou ve správním soudnictví, neboť tímto rozhodnutím bylo teprve do jeho práva zasazeno. Tak se tomu stalo v souzené věci.

Podle § 2 odst. 4 InfZ povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle § 17 odst. 1 InfZ povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Podle § 17 odst. 3 InfZ v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.

Podle odstavce 4 téhož ustanovení nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.

Podle odst. 5 téhož ustanovení poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

Žalobce svoji žalobu založil na tom, že nebyl žalovaným v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2016 dostatečně poučen, jak je předpokládáno v ust. 17 odst. 3 věta poslední InfZ. To mělo mít za následek ztrátu nároku na úhradu nákladů (§ 17 odst. 4 InfZ).

Žalovaný v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 20 Si 96/2016 informoval žalobce, že za žádost požaduje úhradu ve výši 46.280 Kč. Konstatoval, že vyhledání údajů je časově náročné, k vyhledání informací bude třeba projít informace o celkem 6.942 řízeních. K tomu provedl kalkulaci nákladů spojených s vyhledáním. Co se týče poučení, uvedl, že žadatel může podat stížnost na postup vyřizování žádosti, pokud nesouhlasí s výší úhrady. Konečně žalovaný v rozhodnutí uvedl, že pokud nebude úhrada provedena do 60 dnů, bude žádost odložena.

Dne 8. 8. 2016 podal žalobce proti rozhodnutí ústně stížnost u žalovaného. O stížnosti bylo nadřízeným orgánem rozhodnuto.

Žalobci je třeba dát za pravdu, že oznámení žalovaného ze dne 3. 8. 2016 neobsahovalo veškeré náležitosti tak, jak předjímá závěrečná pasáž ust. § 17 odst. 3 InfZ. Byl poučen, že je možné podat stížnost, nebylo však uvedeno, v jaké lhůtě, od kterého dne lhůta běží, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého subjektu se podává. Toto pochybení ostatně připustilo ve svém rozhodnutí o stížnosti již Ministerstvo spravedlnosti. V rozhodnutí ze dne 4. 11. 2016 k tomuto výstižně žalobci vysvětlilo, že poučení zcela neabsentovalo. Žalobce byl poučen o možnosti podat opravný prostředek a na svém právu zkrácen nebyl.

Soud po zhodnocení stavu věci popsaném výše rovněž konstatuje, že žalobce na svých právech zkrácen nebyl. Odpověď ministerstva je přílehavá dané věci a soud na tuto v podstatných rysech, které se týkají podané žaloby, ve smyslu ztráty nároku na úhradu, odkazuje.

Pro odpověď na to, zda žalobci mohlo vzniknout právo na bezplatné poskytnutí informace, resp. zda žalovaný ztratil nárok na úhradu nákladů, je třeba vyložit ust. § 17 odst. 4 a ust. § 17 odst. 3 InfZ ve vzájemné souvislosti a s ohledem na jejich genezi.

Soud je toho názoru, že nikoli každý nedostatek v odůvodnění znamená, že by požadovaná výše úhrady měla být snížena, nebo že by nárok na ní zanikl. Takový výklad by byl nepřiměřeně formalistický. Tento závěr nemůže převážet ani argument výkladu zákonných ustanovení ve prospěch žadatele, zde totiž není na místě.

Věta třetí ust. § 17 odst. 3 InfZ ve znění: *Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.*, byla doplněna do textu zákona novelou zákonem č. 222/2015 Sb. Tato novela však ponechala beze změny sankční ustanovení § 17 odst. 4 InfZ. Formalistický výklad, by pak znamenal, že nedostatek uvedení například nadřízeného orgánu (má čistě informativní funkci) by s sebou nesl ztrátu nároku na úhradu nákladů. Takový výklad ustanovení soud nepřipouští. Zcela zásadním obsahem zákonného ustanovení § 17 odst. 3 InfZ je kromě informace o úhradě, poučení o možnosti podat stížnost. Absence či chybné uvedení dalších informací o opravném prostředku (lhůta, místo podání stížnosti, atd.) mohou mít vliv na způsob a lhůty rozhodnutí o opravném prostředku (pokud by byla uvedena lhůta delší, bylo by třeba ji akceptovat). Absence však nemůže mít za následek to, že dojde ke ztrátě nároku na úhradu nákladů.

Takový následek soud nepovažuje za přiměřený ani smysluplný. Zákonná ustanovení nelze vykládat pouze formálně a gramaticky. Je třeba volit výklad v souvislostech a nikoli výklad takový, že každé menší pochybení vede ke ztrátě oprávněného nároku povinné osoby.

V dané věci žalobce stížnost včas ústně podal a bylo o ní rozhodnuto. Na svých právech zkrácen nebyl. Soud proto žalobu za důvodnou nepovažuje.

Nad rámec shora uvedeného posouzení v mezích žalobních bodů je dle soudu třeba uvést následující skutečnosti, které tvrzené nároky žalobce oslabují ještě více.

Nabízí se totiž otázka, zda žalobce byl žadatelem oprávněným k obdržení informace, a to v kontextu s charakterem požadovaných informací. Byl skutečně žalovaný povinen informace poskytnout? Dle soudu tomu tak nebylo. Zákon č. 106/1999 Sb., v ust. § 3 odst. 1 osobu žadatele nijak blíže neomezuje. Zákon ani neposkytuje vodítko pro zhodnocení, jak má povinný subjekt vůbec žádost o informace hodnotit a zda je povinen informaci poskytnout vždy (krom výluk zákonem výslovně uvedených).

Je však bez pochyb, že zákon nelze vykládat tak, že kdokoli může žádat informace o čemkoli, ač je to tak na veřejnosti mnohdy prezentováno. Totiž, pokud by každý občan (a nejen občan – zákon hovoří o fyzické i právnické osobě) České republiky činil několik (i jednoduchých) dotazů měsíčně, povinné subjekty (§ 2 odst. 1 zákona) by byly zcela paralyzovány zpracováním žádostí a nemohly by vykonávat činnost, ke které jsou zřízeny. Zcela stranou zde soud ponechává osoby kverulující či jiné zlomyslné osoby a též to, že žádosti lze s pomocí technických prostředků rozesílat víceméně opakovaně a automaticky. Okruh oprávněných osob a tedy oprávněných žádostí při realizaci práva na informace je tak třeba vykládat velmi uvážlivě.

Soud právě v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 11. 2016 ve věci č. 18030/11 – Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku (česká verze anotace rozhodnutí je dostupná na <https://hudoc.echr.coe.int>). Právo na informace je zde dle soudu odrazem čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který garantuje svobodu projevu a tudíž i možnost svobodně přijímat a rozšiřovat informace.

Evropský soud pro lidská práva v citovaném rozhodnutí uvedl toto:

Právo na přístup k informacím a jemu odpovídající pozitivní závazek státu informace poskytnout lze totiž z článku 10 Úmluvy dovodit jen ve dvou specifických případech:

– byla-li tato povinnost vyslovena v konečném vnitrostátním rozhodnutí nebo

– představuje-li poskytnutí informace nutný předpoklad pro výkon práva jednotlivce na svobodu projevu a odmítnutí ji poskytnout znamená zásah do tohoto práva.

V tomto druhém případě je však vždy třeba vycházet z konkrétních okolností případu a zohlednit: (i) účel žádosti o informace, (ii) povahu vyžadované informace, (iii) postavení stěžovatele, a (iv) zda je informace bez dalšího „přichystaná a dostupná“.

(i) Je podstatné, zda žádost sleduje obstarání informací nezbytných k výkonu svobody projevu, neboli zda je obstarání informací přípravným krokem k výkonu novinářské či obdobné činnosti, tj. sběrem podkladů pro zahájení diskuse o záležitosti veřejného zájmu. Vzhledem k „povinnostem a odpovědnosti“, které jsou nedílně spjaty s výkonem práva na svobodu projevu, jsou však záruky plynoucí z článku 10 podmíněny tím, že novináři jednají v dobré víře s cílem poskytnout veřejnosti v souladu s pravidly profesní etiky přesné a spolehlivé informace. Tyto úvahy se obdobně uplatní i ve vztahu k jiným osobám, které při žádosti o informace plní roli „hlídacích psů“ demokracie.

(ii) Informace, údaje nebo dokumenty musí splňovat tzv. test veřejného zájmu. Ten bude typicky splněn, pokud přispívají k transparentnosti způsobu vyřizování veřejných záležitostí a záležitostí celospolečenského významu, čímž umožňují účast veřejnosti jako celku na správě věcí veřejných. Co lze považovat za věc veřejného zájmu, záleží na konkrétních okolnostech případu.

(iii) Zvláštní postavení v přístupu k informacím požívají zástupci novinářského stavu a nevládních organizací, pokud rovněž vystupují v roli „hlídacích psů“ demokracie. Úlohu přispívat k debatě o věcech veřejného zájmu však mohou sehrávat i jiné osoby, např. akademičtí pracovníci, publicisté či dokonce blogeri a známí uživatelé sociálních sítí.

(iv) Významným kritériem je konečně skutečnost, zda je vyžadovaná informace bez dalšího „připravená a dostupná“, neboť judikatura, dle níž nelze z článku 10 Úmluvy dovodit pozitivní závazek státu konat a informaci obstarat, zůstává i nadále v platnosti.

Ze shora uvedeného je pak odvoditelné, že žádost žalobce shora uvedená kritéria nenaplnila. Informace měly sloužit toliko k soukromým účelům jednotlivé osoby, test veřejného zájmu nesplnily. Nelze ani hovořit o tom, že by informace byly, jak vysvětlil žalovaný, bez dalšího připravené a dostupné.

Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí ESLP ve věci č. 57325/00, je tento odkaz zcela nepřiléhavý v daném kontextu. Rozhodnutí se zabývá zcela jinými otázkami a právo na informace, resp. jeho realizace osobami v něm představuje podružnou roli, soud (ESLP) se přístupem k informacím v tomto rozhodnutí nezabývá.

Shora uvedené pojetí práva na informace není v rozporu s textem zákona ani Směrnice rady Evropského parlamentu a rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003 v doplněném znění. Není ani v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Skutečnost, že informace žádané žalobcem nenaplnily ani podmínku připravených a dostupných informací, plyne již z první odpovědi žalovaného. Informace nebyly soudu bez dalšího dostupné, nelze tak hovořit o opakovaném použití informace, jak zmiňuje shora citovaná Směrnice. Je pak přiléhavé aplikovat výluky dle § 2 odst. 4 InfZ. Žalobce nemůže po povinném subjektu žádat, aby mu poskytl statistické informace, které nemá připravené a ke své činnosti je nepotřebuje. Z těchto skutečností pak plyne i to, že účtovaná náhrada za „vyhledání“ byla vcelku vysoká. To je právě následkem toho, že nešlo o informaci dostupnou

ale ve svém výsledku o informaci novou, byť mající základ v informacích dostupných. Žalovaný se nemůže stát výzkumnou institucí pro žalobce.

Ze shora uvedených závěrů vychází i rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ve věci Rainer Typke, ze dne 11. 1. 2017, zn. C 491/15 P (rozhodnutí je dostupné na <https://curia.europa.eu>). V dané věci byla žádost o informaci zamítnuta s odkazem na to, že povinný orgán by měl vytvořit dokument, který neexistuje. Soudní dvůr EU rozlišoval mezi dokumenty statické povahy a dynamické povahy (elektronické databáze), a to s přihlédnutím k co nejširšímu přístupu k dokumentům. Zdůraznil však, že zásadní podmínkou (viz též § 2 odst. 4 InfZ) je existující dokument. Bylo lze připustit, že některé informace lze extrahovat z elektronické databáze v rámci jejího běžného používání (SQL dotazy apod.). Ve věci souzené podepsaným soudem však žalobce žádal informace, které nebylo možné extrahovat. Žalovaným mu bylo výslovně sděleno, že soud bude muset pro zpracování informace projít každý z 6.942 soudních případů.

Jelikož soud má za to, že žádost žalobce nebyla vůbec kvalifikovaná k odpovědi dle příslušného zákona, nezabýval se ani vypočtenou požadovanou náhradou. Skutečnost, že OS Pardubice informace poskytl bez nároku na úhradu nákladů, není rozhodná. Povinný subjekt není ze zákona povinen úhradu žádat. Rovněž tak není vyloučené, že OS Pardubice mohl mít požadovanou informaci dostupnou ze své dřívější činnosti, na rozdíl od žalovaného.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobce na svých tvrzených právech zkrácen postupem žalovaného nikterak nebyl.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 27. září 2017

JUDr. J a n D v o ř á k v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: